

Av Innholdet i dette nummer finner du bl.a.:

Leo Trotskij's liv og død
Hans katastrofale feilgrep da han nøtte med å reise til Lenins grav, - og litt om vår redaktors barndoms-møte med ham og hustru-
en Nathalie.

Side: 6

Manuskriptene til Vidkun Quislings «Europapakt» forsvant da «rettsaken» mot ham startet.
I dette nummer gjør Folk og Land forsøket kjent med egne kommentarer.

Side: 1

En norsk fremtidsideologi: **Sosialindividualismen**

Side: 3

Etter mange oppfordringer gikk vi Nasjonal Samlings program som sto uforandret fra 1934 til 1945.
Vi tar med Vidkun Quislings forklarende innledning og avslutning.

Side: 10

Bladet «Samfunnsliv» angriper Hågbergs nazisme og Quislings kamp for et nytt Norge, men «glemmer» sin egen fortid.

Side 3: Leder

INTERESSANTE IAKTTAKELSER

Av John Sand

med i kampen mot okkupasjonsmakten.

LOs mangeårige formann Konrad Nordahl ga i 1969 ut boken «Med LO for friheten» (Tiden forlag). Side 185 i boken stiller Nordahl spørsmålet «Var det flest helter i Norge under den annen verdenskrig?» I den følgende setning avviser han det: «Jeg tror svaret må bli et kraftig nei.»

På samme side omtaler forfatteren at det britiske etterrettingsvesen foretok undersøkelser for å kartlegge folkestemningen i de okkuperte land. Undersøkelsen viste:

«Ca. 10% av befolkningen var innbitte motstandere av tyskerne.

Ca. 10% var pro-tyske, selv om ikke alle disse tok aktiv del på tysk side.

Ca. 80% var mer eller mindre indifferente. De forholdt seg nærmest passive, og var ikke villige til å ta noen risiko ved aktivt å være

Nordahl fortsetter: «Jeg antar at disse anslag var noenlunde representative også for forholdene i Norge. Det skjedde sikkert endringer i dette mot slutten av krigen. Da alle ble overbevist om at tyskerne kom til å tape, gikk utvilsomt de 80% betraktelig ned og antallet motstandsfolk sterkt opp... Det tør være betegnende hva en Oslo-mann fortalte meg om sine første inntrykk da han kom tilbake fra en tysk konsentrasjonsleir. Han var i 20-årsalderen da han ble tatt for illegal virksomhet. Etter noen tids opphold på Grini, gikk veien til Tyskland.

Ved hjemkomsten i mai 1945 så han mange kjente som opptrådte som de største patrioter i hjemmefront-uniform og med stengun. Da 20 åringen ble tatt, var noen

Forts. side 9 ➡

En pedofil sexforbryter fungerte som riksadvokat under hetzoppjøret etter okkupasjonen

SKANDALEN SKULLE FORTIES - AVSLØRT AV SVENSK AVIS

Skoletannlæge på Østlandet, skolepsykolog fra Nord-Norge, lærer fra Hordaland og lærer i Oslo. Alle fengslet og siktet for sexovergrep mot barn.

Prester og legpredikanter arrestert for det samme.

Det norske folk er himmelfallen over hva som skjer i landet vårt.

Det er grunn til det, - for mens politiet

arbeider under høytrykk med disse saker kommer nye avsløringer om norske pedofiles forbrytelser i inn- og utland. Også våre embetsmenn er sjokkert og hevder at overgrep mot barn sjelden skjedde i de «gode, gamle dager», og i alle fall ikke begått av høyt respekterte samfunnsborgere.

Der tar de feil.

Det skjedde den gang også.

La oss bare trekke frem den opprørende pedolifisak i 1950 hvor selveste statsadvokat og ved flere anledninger konstituert riksadvokat, O. H., ble arrestert for sexovergrep mot barn. En sak som vakte den aller største oppmerksomhet, - ikke minst i utlandet hvor spesielt den eiendommelige saksbehandling ble fremhevet i pressen.

I stedet for vanlig forhørsrett ble siktede en kveld hentet til et privat kontor hvor en

slags rett ble satt. Her gikk O. H. til full tilståelse.

La oss bare trekke frem den opprørende pedolifisak i 1950 hvor selveste statsadvokat og ved flere anledninger konstituert riksadvokat, O. H., ble arrestert for sexovergrep mot barn. En sak som vakte den aller største oppmerksomhet, - ikke minst i utlandet hvor

spesielt den eiendommelige saksbehandling ble fremhevet i pressen.

I stedet for vanlig forhørsrett ble siktede en kveld hentet til et privat kontor hvor en

gjorde navnet, og dermed fulgte alle de nordiske aviser etter.

Den 9. juni skrev avisen: «Statsadvokat O. H., den norske riksadvokats nærmeste medarbeider, en mann som ble regnet som en farlig motstander, ikke minst for landsvikerne i Norge har nå gjennom en fullstendig og detaljert tilståelse i Oslo, avslørt seg selv som en sedelighetsforbryter av høyst eiendommelig natur. Når riksadvokat

Dermed kunne den «syke» mann puttes til sengs og glemselens slør trekkes over det hele.

Det gikk ikke slik.

Den svenske storavis «Dagens nyheter» offentlig-

Forts. side 9 ➡

VIKDUN QUISLINGS EUROPA-PAKT FORSVANT FØR RETTS- SAKEN MOT HAM BEGYNTE

Nå kan «Folk og Land» gjøre den kjent - punkt for punkt

Under rettsaken mot Vidkun Quisling i 1945 etterlyste han gjentatte ganger et utkast han hadde laget til en såkalt Europapakt. Dette utkast ville etter hans mening vise hvor feilaktig og forvrengt det syn var som aktoratet prøvde å tillegge ham, og han var meget forundret over at man ikke greide å framskaffe et dokument som han opplyste var trykket i 25 eksemplarer.

Når vi i dette nummer punkt for punkt gjengir denne Europapakt skylder vi å gjøre oppmerksom på at det dreier seg om en oversettelse som er foretatt senere. Paktforslaget ble nemlig under okkupasjonen trykt på tysk med tittelen:

«Entwurf Europa-Pakt».

Man må anta at Quisling - som ikke behersket tysk særlig godt - opprinnelig skrev et konsept på norsk, men dette ble ikke funnet.

Kommentarene til punktene i Europapakten som følger nedenfor er skrevet av E.J.R. - (en av «Folk og Land»s fremste rådgivere og støttespillere, kanskje best kjent under psydonymet «Hans Olavsens» som døde for kort tid siden etter et langt sykeleie.

«For å beskytte Europa, for Europa, inngår de følgende og Nederland, Italia, Ung- å sørge for at det går de stater: Det stortyske rike arn, Slovakia og Romania, europeiske folk vel, for å med Böhmen-Mähren og Kroatia, Serbia, Bulgaria, fremme en rettferdig ord- Polen, Norge, Danmark og Hellas og Albania, som alle ning og den varige fred i Sverige, Frankrike, Belgia

Forts. side 4 ➡

HAR DU INGENTING LÆRT, BONDEVIK?

Bondevikregjeringen har heller ingenting lært av 9. april 1940. Det viser den stadige form for uthulingen av forsvaret vårt. Nå står forsvarrets fremste menn frem med sine advarsler. I «Dagsavisen» mandag 1. mars skriver generalmajor Werner Christie:

««Enhver Statens Borger er i Alminnelighet lige forpliktet, i en vis tid at værne sit Fædreland, under Hensyn til Fødsel eller Formue». Slik lyder grunnlovens § 109, og verneplikten har vært en bærebjelke i Forsvaret. Vi bør derfor være varsomme med å tukle med verneplikten, våre siste forsøk har vært meget lite heldige.

I stedet for det velkjente begrepet «militærnekte» har man nå innført det tøve-te begrepet «sivil verneplikt». Denne tjenesten kan avtjenes som arbeid i barnehager og skoler eller innen helse- og sosialsektoren, i humanitære organisasjoner eller innen forskning. Militærnektene (de som avtjener sivil verneplikt) har store muligheter til å utvikle sin sivile kompetanse, men hvilket vern de gir vårt land i er mildest talt uklart.

Vi bør absolutt opprettholde muligheten til militærnekte for dem som ut fra en klar pasifistisk overbevisning ikke vil bære våpen, men når man nå gjennom en egenerklæring skal kunne velge «sivil verneplikt» er hele ordningen uthulet. «Smart» ungdom vil raskt finne fram til en standard formulering på egenerklæringen. Hvis denne standardformen har virket en gang, er det samtidig presidents for at den må godtas senere. Våre livsfjerne politikere og det tilhørende byråkrati har ødelagt vernepliktenes folkeoppdragende karakter, i stedet får de som innkalles til førstegangstjeneste praktisk undervisning i hvordan man kan lure staten.

Uthulingen fortsetter på en rekke felter. Forum for

Utvikling og Miljø og Norges Fredslag arbeider med tanken at tre måneder av både den «sivile» og militære verneplikt skal avtjenes som såkalt freds- og miljøtjeneste, Hovedoppgaven i denne perioden skal være; «opplæring - teori og praksis - i hvordan vi skal kunne takle de stadig mer omsegripende miljøkatastrofer. Tiltak som kan redusere

uttaket og forbruket av ikke fornybare ressurser er også sentrale». Dessuten omfatter perioden «opplæring i fredsmekling for å forebygge og stanse nasjonale og internasjonale konflikter, og for å skape bedre kontakt mellom etniske og nasjonale grupper.» Både miljøvern og forebygging av konflikter er viktig, men man kan ikke være plaget av mindreverdighetskomplekser når man tror at «sivil verneplikt» i tre måneder er veien å gå for å

løse disse fundamentale problemer. Tiltaket er støttet med penger fra Utenriksdepartementet og Norges Fredslag og er en klart antimilitaristisk organisasjon. Utgifter til disse tre månedene foreslås, som vanlig, belastet forsvarsbudsjettet. Aksjonen viser hvordan vernepliktsbegrepet ikke bare uthules, men direkte motarbeides.

Grunnlovens § 109 har aldri vært ment som annet enn militærtjeneste. Ved å introdusere begrepet «sivil verneplikt» er startskuddet gått for utvanning, uthuling og motarbeidelse av verneplikten. Det er god grunn til å saumfare vår vernepliktsordning, blant annet bør bruk av vernepliktige i internasjonale operasjoner nøye vurderes, men selve formålet - å utdanne soldater - må vi ikke gi slipp på.» ●

Den mulige dialog?

STRIDSKLEV VERSUS MOLAND

Av Cesilie Stridsklev
(Aftenposten 27. februar)

I Aftenposten 27. feb. hevdet Inger Cecilie Stridsklev at mange erklærte seg som ytringsfrihetens forkjempere etter krigen. Dette monopol ønsker de å beholde for alle meningsfeller. Konsekvensen er at de betegner det som useriøst å lytte til andre synspunkter og søke andre kilder. Hun skriver:

«Denne holdningen har ført til at en som lar medlemmer av Nasjonal Samling komme til orde, ikke kan vente støtte av noen som ønsker anerkjennelse i det norske historikermiljø.

Ett eksempel er den manglende oppmerksomhet om dr.theol. dosent i Uppsala Ragnar Norrmans bok om Quislingkyrkan....

Arnfinn Moland omtaler 18.2. i Andres Mening min rapport om likvideringer publisert i Aftenposten 14.2. 1996. Han skriver at mine «forsøk på konklusjoner er enten fraværende, hjelpeløse eller misforståtte». Det tar jeg med stor ro, så lenge Moland ved flere anledninger, bl.a. i Aftenposten 14.10. 1996, har bekreftet min hovedtese, nemlig at det var flere enn de offisielt oppgitte 65 likvideringer i Norge.

Forts. side 5 ➡

Solkorset

Cally Monrad

*Det yrer og vrimler i dal og i ur
av nyfødte barn av en gjensfødte natur,
av ørsmå ranunkler i kimen.*

*På fjellet står varden med korset i favn
og løfter sitt merke i Frelserens navn,
og venter på solrenningstimen.*

*Velsignede sol! Velsignede fest,
når livet opstår i øst og i vest
i syd og i nord med våren!*

*Hvor fins under solen en yppersteprest
mer tro i sitt kall, mer elsket som gjest
mer lengselsfullt ventet enn våren?*

*Jeg husker en vår - forunderlig skjønn.
Jeg drømte, jeg sang, og min sang var en bønn,
og bønnen var: skje din vilje.
Da var det, at himlen ble sort som sot
og lynet slo ned. Men ved korsets fot
lyste en underskjønn lilje.*

*Og døden red på sitt magre øk
og stirret fortapt på hin liljeløk,
som gjorde hans verk til skamme.
Den blomstret og artet sig tusenfold
fra kirkegården til setervold.
Den løftet sin kalk som en flamme.*

*Og korset stod i en gyllen sky
og døden var borte og jorden var ny,
og himmel og jord gled sammen
i evig, uløselig kjærlighetspakt.
Og himlen vidnet «Det er fullbragt»,
og jorden sa ja og amen.*

*Skjærtorsdagsmulm og langfredagsgru
og dødens mørke et stakket nu
gikk op i flammevisjonen.
Som salige, syngende svaner på svøm
mot himler av klang fortok sig min drøm
og svant med den døende tonen.*

*Men du som drømmer - å følg din trang
og tro på livet ennu en gang -
se blåveisen der - og violen.
Se påskeliljen og vit, det er vår.
Se varden på fjellet, hvor traust den står
og løfter sitt kors mot solen!*

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:
KJELL BLICH SCHREINER
Telefon 61 33 20 87

Adresse: Postboks 3239 Elisenberg, 0208 Oslo.

Redaktøren treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 160,- (i omslag kr. 200,-, utland kr. 240,-).
Giro: 0808.5164504

Abonnement (10 nummer i året) løper til det oppgis skriftlig.
Annonser forskuddsbetales med kr. 2,- pr. spalte mm. Minstepris kr. 100,-.

Utgiver: INSTITUTT FOR NORSK OKKUPASJONSHISTORIE

«SAMFUNNSLIV» PÅ VILLE VEIER

De forskjellige brytninger i vår tenkning, i vår politiske mentalitet og i vårt åndsliv har gitt seg utslag i en rekke publikasjoner som hver forfekter sitt syn.

Mange av dem fører noe nytt og friskt med seg og bygger ofte på solid grunn.

Det er likevel et organ som må frikjennes for enhver byggende idé. Det er «Samfunnsliv», grunnlagt av Bertram Dynwad Brochmann, nå utgitt av «Ny livsorientering», - det tidligere Samfundspartiet. Det er synd å si at bladet har fornyet seg etter at «tåkefyrsten» Brochmann forlot denne jord.

Fortsatt er målet «Et fritt samfunn», - middelet er «Ny livsorientering» og metoden er «Selvkontroll og hensynsløs, men objektiv kritikk».

D.v.s. det er disse fyndordene som står øverst på bladets forside, og som alltid har stått der.

Men var det noe Brochmann manglet i ganske utpreget grad så var det selvkontroll og når det tales om objektiv kritikk er det sludder. Brochmann kom tvert imot i klasse med utiltalende kommunister som kastet seg ut i retoriske simplheter. Han angrep alt og alle; alle som hadde innflytelse i samfunnet, alle autoriteter, legd og lærd. Hva ville han egentlig?

Vi har samvittighetsfullt pløyet en del av hans bøker og publikasjoner, også lektor Valeuers karakteristikk av ham i «Samtiden», men oppriktig talt: Vi er like kloke. Bare ett står tilbake: Han var negativ. Vi fant ikke et eneste tegn som pekte i retning av positiv vilje og positiv handekraft. Å lese hans publikasjoner var som å høre en sint kjerring i bakdøren. Aldri ga han menneskene en skjønn tanke, men rev ned hvor andre bygget opp. Han la kloakker hvor andre la brønner.

Den nye redaktør i «Samfunnsliv», Dag Ove Johansen, følger nå opp sin herre og mesters tåkeprat.

Som en av de yngre krefter innen «Ny livsstil» har han startet opp en serie som skal ta «et sterkt oppgjør med nazismen og andre lignende ideologier», og følger han opp nr. 4/99 vil nok hans lesere kunne vente seg det utroligste.

Her finner vi alt fra gasskamre i Schsenhausen til Tyskland idag og tyskernes mentale tilstand som etter hans syn fortsatt er urovekkende.

Selvfølgerlig tar han også med noen ord om Vid-

En ny opplevelsestur:

Denne gang gjennom et skaperverk av skjønnhet - til Hardanger, Sogn og Fjordane - og byenes by: Bergen

Det blir i år flere anledninger til å komme sammen med venner og likesinnede på reiser i inn- og utland.

Vi minner i den forbindelse om de årvisse turer til Estland og Russland. Disse turer gjentas i kommende måneder; i år med nye innslag. På Estlandsturen legges inn en avstikker til St.Petersburg hvor minnesteinen vår i Krasnoje Selo skal bekranses, - og på Oddvar Hallbostads Russlandstur blir det denne gang muligheter for en tripp til Moskva.

En noe annerledes reise er fjorder, prektige vannfall, «på trappene». Også den for langstrakte fjellvidder og likesinnede, - forøvrig helt ikke minst byenes by: Bergen. «upolitisk».

Den skal gå til Vestlandet En av mange opplevelser med hovedvekt lagt på Bergen blir båtturen gjennom Nerøyfjorden som er vakrere enn noen Alpessjø, og nevnes bør også at i stedet for å

Turen som varer i 4 dager starter mandag 14. juni og går med komfortabel buss gjennom et skaperverk av Gudvangen tar bussen deltastorslagen skjønnhet, hvor kerne ned den gamle Staldeltakerne får oppleve det heimskleivi som ble anlagt i norske av Norge; fjell, 1842.

I Bergen blir det 2 netter på et utmerket hotell og en hel dag til et omfattende sightseeinprogram. Blir været bra tilbys ekstra en havnetur med lystbåt.

Siste overnattingsted blir litt av en begivenhet. Her blir det avskjedskveld med topp mat, levende musikk og annen underholdning. Alt skjer i eget lokale stilt til disposisjon for deltakerne.

Morgenen etter hviles godt ut, og tillater tiden blir det igjen noen innslag før avreisen til - Oslo.

Reiseleder på turen blir Vidar Schreiner som tidligere har hatt samme oppgave på Vestlandsturer arrangert av lokalt reisebyrå. Lydig assistent blir hans faderlige opphav, nemlig «Folk og Land»s redaktør.

Prospekt med program, priser o.a. sendes interesserte.

Se annonse i dette nummer. ●

En norsk fremtidsideologi:

SOSIAL-INDIVIDUALISMEN

Flere lesere, og spesielt unge mennesker, har bedt oss om å gå nærmere inn på begrepet sosialindividualisme og hva det innebærer. Det er det vi her har prøvd oss på.

Av Hans Olavsén

Sosialindividualismen bygger på den ubestridelige kjensgjerning at ikke to mennesker er like, og at også de forskjellige folk og folkegrupper har sin egenart. I stedet for å bygge på det falske dogmet om likhet, forlanger sosialindividualismen full respekt for såvel

individets som folkets og folkegruppens særtrekk og spesielle egenskaper, og det gjelder alle folk og folkegrupper. Egenart skal ha frihet til å utvikles, men denne begrenset av hensynet til andre - derfor betegnelsen sosialindividualisme. Intet individ og intet folk skal kunne utfolde og utvikle sin

egenart på en måte som skader andre individer eller folk.

På det individuelle plan tilstreber sosialindividualismen et utdannelses- og oppfostringssystem som er tilstrekkelig differensiert til at enhver får mulighet til å utvikle sine egne anlegg og interesser. I stedet for å tvinge ungdommen inn i en tvangstrøye av stivbent «enhets»-undervisning, vil sosialindividualismen tvert

Forts. side 9 ➡

kun Quisling som ifølge hans lære-sjef, Dybwad Brochmann, bl.a. i en mester manglet kontrollen over sin egen fantasi (pepperoverfallet red.anm.) og «ikke var voksen nok til å forsvare sin egen stilling i departementet, langt mindre hele Norge».

Nei, da.

Samfunnspartiet ønsket seg ikke Vidkun Quisling som landets leder. Det ønsket seg Adolf Hitler.

Det kom jo frem i 1940 da partiets

sjef, Dybwad Brochmann, bl.a. i en radiotale i juli tok til orde for at «Hitler burde få en sjanse», og dermed full styring av landet vårt.

Noe som Vidkun Quisling ga sitt liv for å hindre.

I takt med Dag Ove Johansens «oppgjør med nazismen» burde kanskje Folk og Land supplere hans serie med noen glimt fra Samfunnspartiets politiske linje den gang. ●

Vidkun Quislings europakt ...

Forts. fra side 1

hver for seg forblir frie og selvstendige stater, nedestående pakt».

Innledningen viser at forslaget er tilpasset den aktuelle situasjon og går ut på at det inngås en pakt mellom alle de stater som på det tidspunkt var forbundet med Tyskland eller under tysk og/eller italiensk dominans, pluss en nøytral stat, nemlig Sverige. Det forutsettes at samtlige medlemsland skal være frie og selvstendige, selv om flere av dem så åpenbart ikke var det den gang.

Påfallende er det at Finland ikke er nevnt, men det må antas at dette skyldes en ren «slip of the pen». Det foreligger neppe noen grunn til at Quisling ikke skulle ønske finnene med i samarbeidet - heller tvert imot.

Fremmed for yngre lesere vil det være at konglomeratstatene Tsjekkoslovakia og Jugoslavia på den tid var oppdelt i nasjonalstater, nemlig Böhmen-Mähren (eller Tsjekkia om man vil), Slovakia, Kroatia og Serbia.

Når Quisling foreslår en slik europeisk pakt istedenfor et germansk forbund som en del tyskere insisterte på, er grunnen ganske klar. Dess flere medlemmer man får samlet i et slikt fellesskap, jo lettere ville det bli å oppveie og balansere den makt og innflytelse et seierrikt Tyskland måtte forutsettes å få i vår verdensdel. Hele resten av paktforslaget understreker da også nettopp denne tankegang.

Artikkel I

«Mellom de europeiske stater blir det opprettet et forbund der det stortyske riket fører er forbundspresident, og med en europeisk kongress som den sentrale, øverste sammenbindende instans.

Denne forbund skal ha navnet Det Europeiske folkefellesskap.

Den europeiske kongress

skal bestå av regjeringssjefene (ev. regjeringssjefenes stedfortredere) i de land som her kommer på tale, hver sammen med en eller flere ministre fra deres regjeringer eller andre delegerte som er oppnevnt i henhold til vedkommende lands lovgivning.

Den enkelte stat skal ikke ha færre enn to og ikke flere enn syv delegerte.»

Artikkelen inneholder den psykologiske inrømmelse til stormakten Tyskland at dets fører automatisk skal være forbundspresident. Dette kan i første omgang føles som et knefall for makten, men man vil i de senere artikler se hvor liten praktisk betydning denne stilling er tillagt i forslaget.

Når det i artikkelen heter at hvert land ikke skal ha færre enn to og ikke flere enn syv delegerte, så er dette ingen parallell til dagens EF-parlament, der landene til en viss grad er representert etter størrelse. Slik ordlyden er, kan ethvert av medlemslandene i Det Europeiske folkefellesskap møte med inntil syv representanter. Bestemmelsen tar bare sikte på å begrense kongressens omfang, slik at den ikke blir for stor og tungrodd. Det avgjørende er avstemningsreglene - se artikkel III.

Artikkel II

«Den europeiske kongress velger en president og en visepresident for hvert kalenderår og også en fast generalsekretær til å ta seg av de forvaltningsmessige og utøvende oppgaver. Presidenten, visepresidenten og generalsekretæren utgjør tilsammen kongressens presidium.»

Det fremgår av denne artikkel at den ovenfor nevnte forbundspresident ikke er kongressens leder og ikke engang medlem av presidiet, og at presidenten, visepresidenten og generalsekretæren fritt kan velges

fra hvilke medlemsland det måtte være.

Artikkel III

«De respektive delegasjoner inntar sine plasser i Den europeiske kongress som representanter for fullstendig likeberettigede og selvstendige stater.

Ved avgjørelser som gjør en avstemning nødvendig, har medlemsstatene én stemme hver. Alle paktens medlemmer er bundet av den avgjørelse som fremkommer ved et stemmeflertall. Ved stemmelikhet gjør formannens stemme utslag.

Bestemmelsene i denne artikkel innebærer en likeberettigelse mellom medlemslandene som går adsikkelig lenger enn i Europa-parlamentet og også i Forente Nasjoner. I den siste organisasjon har visse stormakter - i motsetning til de øvrige medlemmer - ikke bare fast plass i Sikkerhetsrådet, men også adgang til å nedlegge veto mot avgjørelser de ikke liker.

I Det europeiske folkefellesskap skulle alle lands stemmer ifølge Quislings forslag veie helt likt, og stormaktene ville ikke ha noen adgang til å nekte å godta en avgjørelse tatt av et flertall av mindre stater. Det er derfor ingen tom floskel når Quisling skriver at forbundet skulle bestå av «fullstendig likeberettigede og selvstendige stater.

Artikkel IV

«Som medlemmer av Den europeiske kongress kommuniserer de forskjellige regjeringssjefer direkte med hverandre såvel som med forbundspresidenten, kongressens president og generalsekretæren. Regjeringssjefene, henholdsvis forbundspresidenten, kongressens president og generalsekretæren, avgjør selv hvilke spørsmål de vil ta opp på denne direkte måte.»

Denne artikkel sikrer ethvert av medlemslandene frihet til å manøvrere som de ønsker innen kongressens ramme og understreker adgangen til at f.eks. de

mindre stater fritt kan underhandle seg imellom for å fremme sine synspunkter og idéer.

Artikkel V

«Sete for Den europeiske kongress skal være Wien såfremt ikke kongressen selv bestemmer noe annet.»

Antagelig av psykologiske grunner foreslås en tysk by - men ikke den tyske rikshovedstad - som kongressens sete, men samtidig åpnes adgangen for kongressens flertall til å flytte dette sete andre steder hen.

Artikkel VI

«Den europeiske kongress fastsetter en forretningsorden, danner et sentralutvalg til alment å lede det politiske arbeide, et organisasjonsutvalg til alment å lede det organisatoriske arbeide, andre utvalg som er nødvendige og dessuten et generalsekretariat til å ta seg av de løpende og utøvende oppgaver. I alle utvalg skal det som regel være minst fire stater prepresentert foruten Tyskland. I alle utvalg har hvert medlem én stemme.»

Både av psykologiske og praktiske grunner finner Quisling det riktig at Tyskland, som den antatt ledende stormakt, er representert i alle utvalg, men da det skal være ytterligere minst fire medlemmer i hvert utvalg og hver av dem har én stemme, ville tyskerne også her være henvist til å vinne tilslutning fra et antall andre stater.

Artikkel VII

«Den europeiske kongress avholder ordinært sine plenumsmøter i september og ekstraordinære møter når forbundspresidenten anser det nødvendig eller når minst en tredjedel av paktens medlemmer ønsker det. Det er forbundspresidentens oppgave å sammenkalle kongressen, samt å åpne og avslutte dens forhandlinger.»

Det viktigste ved denne artikkel er at den fastsetter og i høy grad begrenser forbundspresidentens, dvs. den tyske førers, oppgaver i

fellsskapet. Han har fullmakt til å innkalle kongressen når han vil, men vil ikke kunne desavuere en betydelig gruppes ønske om ekstraordinær innkallelse, alle den stund en tredjedel av statene kan foranledige en slik innkallelse.

At forbundspresidenten formelt innkaller kongressen og åpner og avslutter forhandlingene, er oppgaver av prestisjemessig karakter og av liten praktisk betydning.

Artikkel VIII

«For å sikre kontinuiteten i Den europeiske kongress arbeidet til og den stadige kontakt i saker av felles interesse, utnevner regjeringssjefene i de ikketyse stater hver en fast eller midlertidig stedfortreder ved kongressen. Disse representanter opptrer på vegne av regjeringssjefene i disses fravær i tiden mellom møtene i Den europeiske kongress.»

En fast diplomatisk representasjon ved kongressens sete er selvfølgelig nødvendig for at den enkelte stat skal kunne følge løpende med i hva som planlegges og behandles i presidiet.

Artikkel IX

«Som grunnleggende prinsipp for den europeiske nyordning, skal gjelde at hver europeisk stat beholder en fullstendig selvstendighet i indre anliggender. Når det gjelder forsvar, utenrikspolitikk og næringslivsspørsmål skal det dannes en sentral fellesorganisasjon med den oppgave å koordinere de angjeldende staters virksomhet på disse områder.

Enhver stat er forpliktet til å oppheve eller endre de lover og forordninger som ikke er i overensstemmelse med denne pakt. Gyldigheten av regionale avtaler innen den europeiske nyordning, f.eks. mellom nordiske og germanske stater, blir ikke berørt av denne pakt, men må ikke støte an mot paktens prinsipper.

I alle andre anliggender enn de felles saker som er

Forts. side 5 ➡

Vidkun Quislings europakt ...

Forts. fra side 4

fastlagt i denne pakts bestemmelser, gjelder i enhver stat dens selvstendige og spesielle statsforfatning og forvaltning, dens egen lovgivning og retspraksis og de egne institusjoner.»

Det er i denne artikkel man finner fellesskapets formål tydeligst uttrykt, nemlig at de europeiske stater skal slutte med å bekjempe hverandre og isteden samarbeide sin bestrebelse for å sikre vårt kontinent mot angrep utenfra og så langt det er hensiktsmessig koordinere utviklingen av medlemslandenes næringsliv og hele økonomiske velstand. Det er viktig å holde fast på at denne samordning ikke skal finne sted ved diktat fra en eller flere stormakter, men at man finner frem til løsninger på basis av prinsippet at hvert medlem har én stemme. Det vil si at de små staters ønsker skulle veie tyngst.

I annet avsnitt skal man merke seg formuleringen om regionalavtaler innenfor paktens ramme. Her har man åpningen til f.eks. et fellesskap mellom de germanske folk, slik tyskerne ønsket det, men samtidig sier Quisling tydelig at det også kan tenkes et spesielt nordisk fellesskap, dvs. mellom de skandinaviske stater og Finland. Det var alltid viktig for Quisling å under-

streke at det finnes et klart kulturelt og etnisk skille ved Danmarks sydgrense, og at dette i enhver sammenheng måtte tas hensyn til.

Hva tredje avsnitt sikter på, er at ethvert folk skal kunne ha det samfunnsystemet det ønsker. Quisling var ingen tilhenger av diktatur, men ønsket hva han kalte et faglig folkestyre, dvs. at folkets representanter skulle velges via den faglige eller kulturelle organisasjon den enkelte stemmeberettigede tilhørte istedenfor på partilister.

Artikkel X

«De utgifter virksomheten til den europeiske kongress betinger, fordeles på avtalepartene i forhold til de angjeldende lands folketall, oversjøiske besittelser ikke medregnet, og i hele millioner.

Kongressen kan inkassere disse kvoter ved direkte beskatning av de angjeldende staters borgere og om nødvendig inndrive utestående poster ved utpantning.»

Den helt proporsjonale fordeling av utgiftene etter folketall svarer vel ikke helt til dagens tenkning - nå ville man antagelig ha brukt nasjonalproduktene som basis. Systemet er imidlertid enkelt å gjennomføre og gir få muligheter for bortfortolkninger og omgøelser. De

meget strenge inkassobestemmelser i siste avsnitt tar antagelig sikte på å forhindre at stormaktene benytter betalingsvegving som politisk pressmiddel.

Artikkel XI

«Forandringer av denne pakt krever tilslutning fra to tredjedeler av paktens medlemmer.»

Artikkelen legger igjen stor makt i de små staters hender - både til å motsette seg uønskede endringer og gjennomføre forandringer de ønsker.

«Denne pakt trer straks i kraft så snart den er ratifisert av Det stortyske rike og fire andre europeiske stater. De resterende europeiske stater blir automatisk tatt opp som avtaleparter med en gang deres regjeringer ratifiserer paktens.»

Denne artikkel inneholder den realpolitiske erkjennelse at paktens ville være en umulighet dersom ikke Tyskland gikk med. Hva som derimot ikke er helt klart, er om artikkelen åpner adgang til paktens for andre europeiske stater enn de som er nevnt i innledningen. I den tysk-sproglige tekst heter det at «Die Weiteren europäischen Staaten worden als Vertragspartner mit der Ratifizierung durch die betreffenden Regierungen automatisch aufgenommen», og uttrykket «die weiteren» kan jo tolkes på flere måter. Når man kjenner Quislings tankegang, vet man at han f.eks. vanskelig kunne tenke seg et europeisk fellesskap uten Storbritannia - han hadde jo faktisk foreslått at også USA og de britiske domini- ons skulle trekkes med i samarbeidet - egentlig bortimot det samme som Atlanterhavspakten («Russland og Vi», 1930/1941, og «Stornordisk Fredssamband, 1938). Ellers mangler jo foruten Finland også Sveits, Spania, Portugal og Irland. Island ville Quisling også ha ønsket med etter krigens slutt, skjønt de jo på det tidspunkt fremdeles formelt var under Danmark. Det kan imidlertid tenkes at det er artikkel XI (om foran-

dringer av paktens) som er tenkt brukt til å åpne adgang for nye partnere.

Hvordan Quisling har brukt «Entwarf Europa-Pakt» i sine forhandlinger med tyskerne, er det dessverre i dag vanskelig å bringe på det rene. Hva imidlertid paktutkastet gjør helt klart, er hva Quisling ønsket når det gjaldt den europeiske ordning, helst allerede under krigen, men i hvert fall etter en evt. tysk seier.

Det vil nok hevdes av mange at det var urealistisk å tro at et seierrikt Tyskland noen gang ville godta en ordning av den type som Quisling foreslo. Til det er å si at heller ikke Quisling eller andre NS-folk som stelte med slike ting, trodde det ville være lett å få det igjennom. Til det kjente man for godt både Himmels pangermanske svermerier og også Ribbentrops tradisjonelt stormaktsimperialistiske tankegang. Hva som likevel ga håp, var at mange fremtredende tyskere tenkte som vi - de ville ha et Europa av frie, likeberettigede nasjoner. Ikke minst gikk Hitler-Jugends ledere aktivt inn for det prinsipp. De var allerede på rask marsj inn i ledende posisjoner både i parti og stat, og det var rimelig nok å tro at de stadig ville få mer å si.

Ut fra vår tankegang hadde vi da heller ikke noe annet å gjøre enn uopphørlig og overalt hvor det var mulig - å hevde likeberettigelsens og selvstendighetens prinsipper. Det anså vi som vår primære oppgave i den historiske situasjon som forelå. Om utfallet av krigen hadde blitt et annet - og den mulighet forelå så absolutt - ville Norges fremtid og skjebne være helt avhengig

Legionærenes filmkveld

Oddvar Hallbostad
En av initiativtakerne

Meningen var at legionærer og andre interesserte skulle møtes i april til fremvisningen av filmen om St. Petersburgturen 1998 og den høytidelige avduking av minnesteinen over falne nordmenn på Leningradfronten.

Nå viser det seg at «premierer» må utsettes til over sommeren, da en liten del av produksjonen gjenstår.

Filmen som lages av uavhengige proffesjonelle krefter imøtesees med den største interesse, - og tid for fremvisningen vil bli gjort kjent senere. ●

av vår evne til å kjempe disse prinsipper igjennom. Den utfordring var vi oss i høy grad bevisst. ●

Det tynnes i rekkene

I det bladet går i trykken kommer den triste melding om at en av våre veteraner, Trygve Engen, er gått bort.

En nekrolog over ham kommer i neste nummer.

Den mulige dialog ...Forts. fra side 2

Han oppgir mellom 100 og 110. At heller ikke Moland kjenner det nøyaktige antall, tilkjenner at kontrollen med likvideringer ikke har vært så god som tidligere hevdet. Tausheten omkring disse drapene har ført til at NS-medlemmer i stor grad anser Hjemmefronten skyldig i alle uoppklarte dødsfall blant dem i 1940-årene. Jeg laget en statistikk på grunnlag av 150 uoppklarte volde-

lige dødsfall/ drap jeg hadde dokumentasjon for. Bl.a. fordi det aldri er gjort kjent hvilke av disse drap som var planlagte (likvideringer) og hvilke som var situasjonsbestemt, satte jeg tallet på likvideringer til mellom 100 og 150. Det er godt at Hjemmefrontmuseet nå vil ta opp denne problematikken, og jeg står gjerne til tjeneste med det jeg har av dokumentasjon.» ●

Feldpost og konvolutter til og fra Østfronten ønskes

Bilder, dokumenter og tidsskrifter ønskes for Geir Brenden.

Kontakt: Ragnar Wolden, Ulsvad 32, 2770 Jaren, tlf. 61 32 85 55 etter kl. 16.00 eller skriv.

Lurer dere på noe, kontakt Kjell Blich Schreiner

Trotskyjs katastrofale feilgrep da han nølte med å reise til Lenins Grav

- og litt om mitt møte med ham og hans hustru Nathalie Sedova Trotsky

Unikt bilde av skjærgårdmøte med Trotsky i Norge 1936. (Eneste foto!!)

Av Kjell Blich Schreiner

enn Stalins. Han var Lenins nærmeste medarbeider. Og Stalin visste det. Den gamle garde av kommunister var derfor stadig etter Trotsky for å søke å få «noe på ham».

Så kom Trotskyjs skjebnetime i 1924. Lenin døde. Herunder befant Trotsky seg i Kaukasus hvor han slikket sol på altanen da budskapet kom. Han var syk etter et feberanfall. Nu gjorde han sitt katastrofale feilgrep; istedet for øyeblikkelig å ta et ekstratog til Moskva nølte han såpass lenge at gravferden var forbi da han endelig ankom. Han har senere unnskyldt seg med at Stalin bevisst hadde forfalsket tidspunktet for Lenins gravferd. Hans fravær ved begravelsen var det store samtaleemne i Moskva. For storparten av det russiske folk sto han som arvtaker etter Stalin. Ved at hans dømmekraft sviktet undertegnet han sin egen dødsdom. Den som ble eksekvert i Meksiko 1940. Stalin vant. Trotsky tapte. Derfor hadde Stalin rett og Trotsky urett. Slik er Asias visdom i sin fatalisme. Stalin ble nu den nye fører, - selv om han først i 1941 ble regjeringssjef i navnet.

Nu slår Stalin til. I 1927 blir Trotsky ekskludert av partiet og i 1929 jaget i landflyktighet som den evig forfulgte jøde.

I 1936 fikk han begrenset oppholdstillatelse i Norge, da under betingelser av at han ikke måtte utøve noen politisk virksomhet i landet vårt. Under dramatiske omstendigheter, hvor medlemmer av Nasjonal Samling konstaterte at Trotsky var i full gang med sine revolusjonære planer, ble

våre styresmakter tvunget til å utvise ham. (Les Harald Franklin Knutsens bok: «Jeg var Quislings sekretær» og Jonas Lies bok: «En hai følger båten».)

Jeg møtte Trotsky

Jeg var bare 13 år gammel da Trotsky fikk asyl i Norge. Antakelig ble jeg betraktet som litt av en underlig skruen gang, for mens jevnaldrende venner slukte «Knut Gribb» og «Tarzan» hadde jeg allerede fra 10 årsalderen pløyet igjennom alt jeg kom over av bøker om Josef Stalin og Leo Trotsky. Det var ikke meget som hadde unngått meg av deres meget røde og bevegede liv tør jeg påstå.

At jeg skulle få oppleve et møte med en av dem, nemlig Leo Trotsky, og dertil få et kyss på kinnet av hans hustru, Nathalie Trotsky, hadde jeg i min vildeste fantasi aldri trodd.

Det skjedde en solfylt sommerdag i Kristiansands skjærgård.

Far og jeg hadde nettopp lagt ut på en av våre mange fisketurer med prammen vår, da vi i en av øyvikene så en klynge kvinner og menn rundt et kaffebål, og da vi rodde nærmere oppdaget far at en av dem var trotskykommunisten Olav Schefflo, - redaktør i den «røde» kristiansandsavis «Sørlandet».

Far som hadde samme stilling i Høyreavisen «Christianssands Tidende» hadde hatt mer enn en feide med ham i spaltene, og da spesielt i forbindelse med Trotskyjs opphold i Norge, nærmere bestemt i Hønefoss og Kristiansand. At han hadde en sterk mistanke om at Schefflo var den revolusjonære herres vert og tjener under oppholdet på Sørland-

det var naturlig, men han hadde ingen bevis for det.

Nå la han hånden på pannen sin, slik vanen var hver gang han fikk anelsen av en sensasjon.

Han fant frem kikkerten og fotoapparatet som han alltid hadde med seg på turene våre, - og ba meg ro nærmere.

Litt etter kom et utrop fra ham og han kunne fortelle meg at i flokken rundt bålet befant Trotsky seg sammen med sin kone.

Av andre mente han å se Ruth, senere gift med Willy Brandt. Olav Brunvand, Per Monsen og noen radikale politikere fra Oslo som jeg idag ikke husker navnene på.

Journalister fra hele landet hadde i uker jaktet på Trotsky i håpet om et intervju med ham, og gjerne også få knipset noen bilder. Ingen lykkes i det.

Nå øynet far sjansen og dirigerte prammen stadig nærmere viken hvor følget satt. Kaffegjestene hadde oppdaget oss og nå så jeg Schefflo i en heftig diskusjon med Trotsky mens han fektet med armene ut mot prammen vår. To menn i følget sprang ned til stranden for å avverge et landgangs-forsøk, men ble til fars forbauselse stoppet av Trotsky, som tvert om vinket oss inn.

En meget mutt Schefflo plasserte mitt kjære opphav mellom Trotsky og en tolk, mens jeg tok plass ved siden av fru Trotsky.

Etter at kaffe og wienerbrød var servert (brus til meg) ble det først prat om vær og fiske, hvorunder Trotsky fortalte at han var en ivrig sportsfisker, - men senere gikk samtalen over til utenrikspolitikk. Da far spurte han ut om oppholdet i

Forts. side 7 ➡

For den yngre generasjon idag vil neppe navnet Leo Trotsky ha større interesse. For de eldre derimot vil det i dramatiske glimt gjenkalle den endeløse rekke av krig, terror og vold som de skiftende revolusjonære konstellasjoner fra de blodrøde måneder i 1917 og opp til vår egen tid førte med seg.

Da revolusjonen brøt ut i mars 1917 fikk de gamle anarkiets førere, som hittil hadde levet et virksomt liv i eksil, en selsom hast på seg. Nå var timen, den store timen, kommet. Den som skulle gjøre opp for et folks lidelser under tsardømmet, for alle de tunge lenketog til Sibir, for de mange mislykte revolusjoner, for all gråt og smerte i St.Paul-festningens kasematter. Lenin ble smuglet fra Tyskland i en plomber jernbanevogn, studenten og postrøveren Josef Vissarionovitsj (Stalin) kom fra Georgia og Trotsky, som redigerte en revolusjonær avis i New York, tok første båt over oseanet. Felles for dem alle var et liv fylt av arrestasjoner, deportasjoner og exil.

Trotsky, som egentlig het Bronstein, var en jøde av middelklassen, utdannet ved universitetet i Odessa. Han innledet sin revolusjonære løpebane i 1898 og ble sendt til Øst-Sibiria, hvor de radi-

kale elementer fikk sin exile education. I 1902 unnslopp han til England på et forfalsket pass under navnet Trotsky. Han førte så et eventyrlig liv rundt i Europa etter den fargeskala som danner en aktiv revolusjonspolitikers bakgrunn.

Mens nå Trotsky i sin politiske innstilling sto mellom nansjevismen og bolsjevismen, hadde Stalin reist sin kommunistiske fane ved siden av Lenin så tidlig som i 1902. Og han skiftet aldri parti, mens Trotsky først sluttet seg til kommunistpartiet i 1917. Fra denne tid begynte det fiendskap som senere skulle gi seg slike drastiske utslag.

Mens Trotsky var en individualist som bare trodde på Trotsky, var Stalin av en mer begrenset natur. Han trodde bare på Lenin, og han kunne aldri tilgi denne Trotsky som stadig kom med kritikk og som dertil var kommet med i den 1. time. Stalin hadde en egen orientalsk tålmodighet og hevn-gjerrig viljestyrke til å vente på den rette time.

Trotsky var den kunnskapsrike, den stolte og uavhengige. Det ble han som organiserte den røde arme hvor han var meget populær. Samtidig var hans anseelse, hvis vi kan nytte dette ordet, ute i verden så meget større

Trotskyjs feilgrep ...

Forts. fra side 6

Norge grep Schefflo inn og stoppet spørsmålene.

Selv satt jeg hele tiden og hørte på fru Trotsky. Hun betraktet meg nærmest som en liten unge, sang en kort, russisk barnesang for meg og deklamerte to dikt om landsbyjenten «Sasja». Senere lærte jeg meg teksten som jeg fortsatt har.

Tolken hadde sin fulle hyre med å oversette henne og jeg husker ennå fru Trotsky's smittende latter da han prøvde å etterligne hennes dype monotone stemme.

I tidligere omtale av Trotsky's hustru hadde jeg fått et lite tiltalende inntrykk av henne. Hun ble beskrevet som en kald, kynisk husmor, skarp, gjerrig og ubehagelig, - dessuten fullstendig likegyldig overfor mannens politiske og litterære virksomhet. Om jeg var unggutt under mitt korte treff med henne, følte jeg beskrivelsen urett og hinsides det bildet jeg fikk av henne.

På meg virket hun inderlig varm, nesten moderlig, og humøret hennes var det såvisst heller ikke noe i veien med. Faktisk kunne jeg den gang tenke meg å innlemme henne i kretsen av dem vi i gamle dager kalte «filletanter».

At hun sto likegyldig overfor mannen har jeg i ettertid også fått avkreftet. Etter hans død arbeidet hun hardt for oppreisning av ham, og gravplassen ble stelt og pyntet. En kynisk og kald kvinne ville neppe ha gjort det.

Far sendte sin reportasje til et amerikansk telegrambyrå, såvidt jeg husker var det Press Telegraph, og etter noen uker kom et velkomment honorar. Det nyttet familien til en reise i Tyskland hvor vi bl.a. opplevet en av Adolf Hitlers store taler, - med etterfølgende middag på praktfulle Hotell Kaiserhof, - hvor de voksne danset til den lyse morgen.

Noen år senere ble det en annen «dans». ●

Churchill ville gasse alle tyskere

Av Tyrker Vinlandsfarer

Under krigen sa den britiske krigsstatsministeren Winston Churchill en gang at intet ga ham større glede enn å se ruinene av tyske byer og landsbyer. Det var Churchill selv som i februar 1945 ga den militært sett helt vanvittige ordre om å bombe Dresden - tallet på de som døde av denne galmanns ordre ligger et sted mellom 200 000 og 300 000 barn, kvinner, gamle menn og allerede sårede soldater ved de mange vel merkede lasarett og sykehus.

I disse dager har avisen «Guardian» brakt frem i dagen nok et bevis på Churchills hat til den tyske nasjon og det tyske folk. I et brev til sekretæren til det britiske krigskabinett, General Hasting Ismay, datert juni 1944 ber Churchill den britiske militær ledelse om å undersøke mulighetene for et stortilt luftangrep med gassbomber over Tyskland. Heller ikke i denne planleggingen lot Churchill seg bry med sentimentale bekymringer. Han ønsket, skrev han i brevet til General Ismay:

«...at begivenheten skulle utføres av de samme personene med samme kalde sinn som de hadde vist da denne gruppen salmesyngende soldater som så mange ganger tidligere hadde utført store bragder for ham og England.

Målet for bombeangrepe- ne med sennepsgass skulle i følge Churchill være tyske byer og befolkningen i Ruhrområdet.

Helt kynisk sier Churchill at han vil at gassangrepet skal starte når det går som

Hvorfor skylder alle på Stalin?

- Alle vi som har oppdratt ungdommen til forsvar for sitt land er kategorisk imot NATO-utvidelsen, fastslår generaløyntant Vladimir Ivanovitsj Martsjenko i et lengere intervju med «Aftenposten».

Han var den siste nestkommanderende for vestgruppen i Sovjetunionens væpnede styrker i Tyskland - halvannen million mann - og er ikke i tvil om at NATO har aggressive hensikter når den utvider sitt område opp mot Hviterusslands grenser.

- Også i juni 1941 plasserte Tyskland styrker ved vår grense. Vesten så ingen fare for demokratiet i det, før klokken 4 om natten til 22. juni, da Wehrmacht innledet angrepet på Sovjetunionen nettopp her i Brest, sier Martsjenko.

Han har trukket i sivil og tjenestegjør nå som sjef for avdelingen for militært regnskap og mobilisering i Brest.

Generalløyntanten viser til president Bill Clintons anmodning om store ekstra bevilgninger til USAs militære, og mener at «det er nok ikke bare for å hjelpe andre». - Det er heller ikke i fredelig hensikt at amerikanerne nå forsyner Polens væpnede styrker med våpen. Vi tror at NATO beveger seg østover bare for å gjøre seg

klar til å angripe land utenfor alliansen, akkurat som Irak og Jugoslavia.

- Hvordan forandrer dette de militære disposisjoner her i grensedistriktet?

- Den eneste praktiske endring er at vi intensiverer oppdragelsen av den nye generasjons patriotiske sinnelag, svarer Martsjenko.

- Ingen forsterkninger?

- Nei, ikke for øyeblikket, men vi går inn for forening av de slaviske nasjoner, for å stå sterkere.

- Men den tredje store slaviske nasjon, Ukraina, ser ut til å være mer interessert i å slutte seg til NATO enn den russisk-hviterussiske union?

Ikke Stalin

- Ikke hele Ukraina, bare den vestlige del er interessert i NATO. Det vil si den del av landet som tidligere lå under Polen eller Romania, der hvor befolkningen ble påført store lidelser under depresjonen.

- Altså Stalins undertrykkelse.

- Nei, nei. Ikke Stalin. ●

Hvorfor skylder alle på Stalin? Du vet, Stalin ble tillagt ansvaret for nesten alle disse overgrepene. Men for å være ærlig, så ble de fleste av dem begått under ledelse av de jødiske ledende tjenestemenn som generalprokurator Andrej Vysjinski (sjefanklager under Moskvaprosessene), V. Ulrikh (beryktet dommer) og Leo Trotsky. Han hadde et spesielt tog som bare ble kalt «dødstog».

Det raidet langs fronten og meiet ned soldater. Så det er ikke presist å si at Stalin hadde ansvaret for all undertrykkelsen. Nesten hele staben til bolsjevikregjeringen besto bare av jøder.

- Situasjonen her i Hviterussland er normal nå, men opposisjonen opptre forrædersk, hevder Martsjenko. President Lukasjenko gjør sitt beste for oss. Hadde det ikke vært for den internasjonale økonomiske krise, ville vi hatt det bedre. Men vi i Hviterussland er rede til å leve i fred og samarbeide med hele verden. ●

verst for den britiske krigsmakten. Sommeren 1944 virket denne uttalelsen noe rar. Men hva kan en vente seg av en mann som i hele sitt liv hadde levd på Whisky og sigarer?

Sommeren 1944 var krigen mer eller mindre over, allikevel ønsker Churchill å bombe Ruhrområdet med sennepsgass. Sommeren 1944 hadde de allierte gått iland i Normandie. Noe senere ble de tyske panserstyrkene i området rundt

Falaise nedkjempet, dermed kunne de allierte rykke gjennom hele Frankrike mot den tyske riksgrense. Å benytte seg av giftgass på et så sent tidspunkt kan bare betraktes som masse mord og vanvidd. Men den godeste Churchill var jo ikke fremmed for masse mord, det viste han også som nevnt i Dresden vinteren etter. At det kan stilles spørsmål ved hans åndelige habitus er hans ordre om angrepet på Bjerkvik i 1940 et særs godt bevis

på. For Churchill var det ikke den militære nytteverdien av et angrep som betydde noe, nei for han var det lidelsene han påførte sivilbefolkningen som var av størst betydning. Da hans generaler fortalte ham at en stor gassing av Ruhrområdet ikke ville ha noen militær betydning, akspeterte han dette. Hans drapshunger sprang noen måneder senere ut i full blomst: *Dresden ble jevnet med jorden.* ●

Våre bønder sto sterkt med Nasjonal Samling

EN AV ÅRSÅKENE VAR PARTIETS INNSATS FOR SKOGBRUKET

I 1942 skrev daværende landbruksminister Thorstein Fretheim en utredning: «Bondeyrket idag».

Han kom her også inn på skogbruket og det planmessige og målbevisste arbeid for dette.

Han ble for sitt arbeid for norsk skog- og landbruk under krigen 1940-45 etter krigen dømt til livsvarig fengsel(sic) av lov-jukserne.

Han skriver:

Av landbruksminister Thorstein Fretheim (1942)

- Det er dette arbeid vi kaller *skogreisningen* - og den plan som er lagt for dette arbeid for de første 20 år er kalt *skogreisningsplanen*.

Planen omfatter:

Omordning og utbygging av skogadministrasjonen, Forbedring av den lavere og høyere skogbruksundervisning.

Utbygging av skogforskningen.

Ordning av beitespørsmålet i skog.

Driftsplan for skogenes drift.

Gjennomføring av rasjonell skogbehandling for å fremme skogens reproduksjon og øking av avkastningen.

Skogkulturarbeider innenfor det nuværende skogareal.

Skogreisning i skogfattige strøk.

20-årsplan for skoggrøfting.

20-årsplan for bygging av skogveger.

Utvikling av treforedling og virkeomsetning.

Bedre arbeidsmetode i skogbruket og bedre skogshus for folk og hester.

Angående disse punkter nevnes kort:

For å øke produksjonen må vi omskape de glisne skoger som er rester av den gamle skog, med tette, vekstkraftige yngre skoger med full produksjon. Våre eksperter mener at det ved full utnyttning av vekstmulighetene først og fremst på de bedre boniteter, kan oppnås langt høyere produksjon enn no. Ifølge landskogtakseringen er den gjennomsnittlige produksjon pr. ha.

1,65 m³ årlig. Legger man boniteringstabellens produksjonstall til grunn for alle skoger på Østlandet, Sørlandet og Trøndelag, skulle denne tilvekst kunne heves til 3,4 m³ pr. ha., altså mer enn det dobbelte av den nuværende. Den nuværende produksjon i disse landsdeler er ca. 8,5 mill. m³, og den bør kunne heves til 17,4 mill. m³.

En prosentisk sett enda større tilvekstøking kan skje på Vestlandet og i Nord-Norge, fordi der er større skogbare arealer som kan gjøres skogbærende.

Det er allerede utarbeidet plan for utvidelse og delvis regulering av den lavere skogbruksundervisning, særlig med sikte på å dyktiggjøre folk som skal ha med den praktiske skogbehandling og arbeidsledelse å gjøre. Det blir opprettet særskilte kurser for praktisk opplæring. Likeså utvides skogbruksopplæringen ved landbruksskolene. Det ansettes fast skogbrukslærer ved de større landbruksskoler som vil vie ikke minst den praktiske side av opplæringen særlig oppmerksomhet. Likeså er det tanken ved enkelte landbruksskoler å få 5 måneders tilleggskurser for skogbruk før de har gått landbruksskole.

Den høyere skogbruksundervisning forbedres ved opprettelse av professorat i skogbruksøkonomi og ved spesiallover.

Skogforskningen utbygges ved rikeligere bevilgninger for å settes i stand til å løse de mange oppgaver som melder seg under skogreisningsarbeidet. Det kreves

etter planen en årlig utgift på ca. 180 000 kroner.

Det er likeledes utarbeidet en 20-årsplan for ordning av beitespørsmålet, som jeg ikke kan komme nærmere inn på. Dette vil kreve en statsbevilgning av 6 mill. kroner årlig i 20 år. Det foreligger innstilling fra en skog- og beitekomité, som har utarbeidet forslag til ordning av de viktigste spørsmål vedkommende beitesaken, særlig når det gjelder lovbestemmelser.

Vedrørende skoggrøftingen kreves at det av grøfteverdig myr, 1,5 mill. dekar, og vannsyk skogsmark, 2,5 mill. dekar, i alt 4 mill. dekar, tas sikte på i de første 20 år å innvinne halvdel eller 100 000 dekar årlig, hvilket vil kreve en utgift av 28 mill. kroner eller 1,4 mill. pr. år, hvorav av staten årlig en halv million kroner.

Det er også lagt en plan for bygging av skogveger for en 20-års periode, som omfatter en del særlig viktige store skogveganlegg med en utgift på 24 mill. kroner med en årlig utgift for staten på kr. 625 000.

Fastsettelse av landskogtaksering vil kreve ca. kr. 110 000 av statsmidler årlig. Utarbeidelse av driftsplan ca. kr. 300 000 til 400 000, hvorav det vesentligste vil falle på skogeierne.

Skogkulturarbeider innenfor det nuværende skogareal forutsettes å omfatte 150 000 dekar årlig med en utgift av ca. 2 mill. kroner årlig, hvorav på staten halvdel, mens den andre halvdel vesentlig forutsettes dekket av skogkulturavgiften.

Skogreisningen i de skogfattige kyststrøk forutsettes årlig å omfatte 33 000 dekar

på Vestlandet og 15 000 dekar i Nord-Norge med en samlet årlig utgift på 1,5 mill. kroner, hvorav halvdel på staten.

Anlegg av nye planteskoler og utvidelser av de gamle vil kreve en engangsutgift på kr. 400 000.

Jeg har omtalt en del av de rent administrative forandringer som er gjort, og de tiltak som man i nærmeste framtid vil arbeide med forat bøndenes sak skulle komme mer i forgrunnen.

At bøndene selv må organisere seg meget sterkere enn før når det gjelder det faglige arbeid, er helt klart, og det er vel ingen overdrivelse å si at landets framtid i stor grad avhenger av på hvilken måte bondefolket klarer dette organisasjonsarbeid og klarer å løse de oppgaver administrasjonen i dag har lagt på dem - og må legge på dem.

Når vi nå i Norges Bondesamband får med alle bønder, store og små, da vil vi få den virkelige samlede bondestand, og da vil bondestanden på sin side med tyngde bak seg kunne komme til statsmaktene med sine råd og med sine berettigede klager - og sine berettigede krav.

Jeg kan ikke komme nærmere inn på Norges Bondesamband i dag, men bare fastslå, at det fra alle kanter av landet kommer inn rapporter som viser at dette med å samle alle bønder i ett samband - det har vunnet sterk gjenklang, som viser seg ved en mannjevn oppslutning om denne organisasjon.

Og det er jo ingen ny organisasjon, det bygges videre på de gamle organisasjoner, N.B. og N.B. og

S.L.

Nasjonal Samlings program sier at man vil føre en nasjonal bondepolitikk, som trygger en fri, selveiende bonde- og småbrukerstand, som sikrer landets matforsyning og letter nydyrking og bureising. - Gjeldsoppgjør og regulering av beskatning, tollavgifter, markeder og priser så landbruket blir lønnsomt.

Videre sier vårt program:

Skogsaken fremmes i stor målestokk. Skogrekruittskoler. Skogens avkastning økes ved rasjonelle bruksmåter og ved kultur- og vegarbeider som samtidig gir jevnt arbeid året rundt for skogsarbeiderne. Disses kår skal bedres, deres adgang til å bli selveiere lettes.

Det går fram av hva jeg har anført, at jordbruk og skogbruk er vårt nasjonale hovedyrke - og det går fram likvis tydelig av nevnte poster i NS' program at NS er helt klar over at når det nye Norge skal bygges opp, må man ha dette faktiske forhold for øye - og at man ikke må glemme det.

Det er nettopp dette som har vært tilfelle når det gjelder denne vår modernisering, - de gangene det har røynt på som hardest, da har samfunnet og statsmaktene vel nok sendt bøndene en vennlig tanke, eller rettere sagt, de har vel tenkt sånn: «Vi får stimulere dem litt akkurat nå, så legger de seg nok i selen.»

Og bøndene la seg i selen, ofret det de hadde til overs av driftspenger for å øke produksjonen, ofret det de hadde av arbeidskraft uten å ta hensyn til antall arbeidstimer i døgnet - men når vanskene var over, da glemte man bøndenes sak.

Og nå går den samlede landbruksadministrasjon - fra departementet til administrasjonen ute i fylkene og bygdene - sammen med bøndene inn for at våre landsmenn ikke skal sulte og ikke skal fryse. Men da skulle jeg nok gjerne se at vi lærer hverandre bedre å kjenne - at byfolket skal bli

Forts. side 9 ➡

Interessante ...

Forts. fra side 1

av «patriotene» nærmest av den tvilsomme sorten. Iallfall var det dengang ikke noe som tydet på motstand fra deres side mot tyskerne og quislingene, mente han. Det var nok flere enn ham som gjorde slike iakttagelser i sin bekjentskapskrets.»

En annen interessant iakttagelse ble gjort av redaktør Henning Storm under tjenesten som pressekonsulent ved Tysklandsbrigaden i Morgenbladet 12.05.49 forteller Storm:

«Til ens store forbløffelse, og heller ikke uten skuffelse etter et overveiet studium av spørsmålet (er det) at de fleste tyskere som var i Norge under krigen ikke har hatt anelse om at det overhodet eksisterte en undergrunnsbevegelse... Hvor bitert det enn kan være, er det bare å konstatere at den norske undergrunnsbevegelse på enkelte unntakelser nær har gått den tyske okkupasjonsmakten hus forbi. Vi betraktes ikke av tyskerne som tidligere fiender, men som våpenbrødre. Likeså når det gjelder undergrunnsbevegelsen må man dessverre konstatere at «isfronten» også er gått tyskerne hus forbi.»

Redaktør Storm forteller også at han på en restaurant i Hamburg traff en tysk flyoffiser som hadde vært på Fornebu i fire år. Oppholdet som helhet konkluderte han med:

«De fleste nordmenn vi kom i berøring med var prima, hjertelige folk. Bare quislingene hadde vi litt vanskeligheter med.» ●

**Abonner på
Folk og Land
til et ungt
menneske!**

En norsk fremtidsideologi: Sosialindividualismen ...

Forts. fra side 3

om dyrke personligheten og egenarten. Dette også fordi det som en sum vil gi bedre kår for hele folket - både kulturelt og materielt - om flest mulig mennesker finner sin rette og ønskede plass i livet. Den som føler seg tilfreds og lykkelig på denne måten, vil også være tilbøyelig til å akseptere og respektere de sosiale begrensninger og forpliktelser som fellesskapet krever. I et sosialindividualistisk folkefellesskap skal alle være sikret levelige kår, men samtidig skal enhver i størst mulig grad få nyte fruktene av eget arbeide og iherdig innsats.

På det nasjonale plan vil sosialindividualismen styrke følelsen av fellesskap og solidarisk forpliktelse. Vi har alle i vårt folk en felles bakgrunn i arv og tradisjoner, og det miljø som er skapt av dette, gir oss ryggestø og evne til å møte dagliglivets vanskeligheter. Hvis de normer og det livsmønster vårt folk bygger sin tilværelse på, blir brutt ned ved uansvarlig agitasjon eller ved å tillate en betydelig innblanding av fremmede og vesensforskjellige kulturer, vil det føre til usikkerhet, rotløshet og frustrasjon hos det enkelte individ. Stolthet over bakgrunn og egenart er en verdifull følelse som legger grunnlaget for fellesskap og det solidariske adferdsmønster ethvert folk må bygge sin tilværelse på.

På det internasjonale plan avviser sosialindividualismen den kaotiske internasjonalisme som f.eks. i dag lammer De forente nasjoner. Isteden må man bygge på en form for regionalisme, slik at nasjoner med felles interesser og bakgrunn finner sammen i et naturlig og harmonisk samarbeide, og at en universiell balanse oppnås ved at regionenes interesser avveies mot hverandre. For vår del hører vi først og fremst til i en nordisk og europeisk kulturkrets. Selv

om det i dag ligger en rekke praktiske og ideologiske vanskeligheter iverien, må det langsiktige mål være å beskytte vår egenart, vår sikkerhet og vår fremtid i et nærmere samarbeid med disse beslektede folk. Det betyr likevel ikke at sosialindividualismen avviser ansvaret for de problemer som angår alle verdens folk, men den hevder at vi mer effektivt kan være med på å løse dem i samarbeide med våre nordiske og europeiske brødre.

Som enhver etter dette vil se, er sosialindividualismen

ideen i midten. Den avviser såvel liberalismens hensynsløse egoisme som kommunismens undertrykkelse av individet, og setter individuell utfoldelse inn i en sosialt forsvarlig ramme. Den avviser også liberalismens og kommunismens livsfjerne - og også livsfarlige - internasjonalisme og ønsker isteden et samvirke mellom nasjoner som dyrker sin egen og har dyp respekt for andres egenart. Såvel nasjonal som internasjonal harmoni kan bare oppnås ved at man ser det faktum i øynene at individuelle- og nasjonale

forskjeller ikke lar seg utrydde, men tvert om må danne grunnlaget for alt vi foretar oss.

Det som her er skildret, var den tankegang som Nasjonal Samling bygget på, og betegnelsen «sosialindividualisme» gikk stadig igjen i Vidkun Quislings forfatterskap. Tilhengerne av disse ideer har den siste mannsalder hatt liten mulighet for å arbeide for de ting de tror på, men nå ser det ut til at gode ting er iferd med å skje. Unge mennesker har oppdaget sosialindividualismens undertrykte lære og skjønner at den er den eneste vei ut av dagens kollektivistiske tvangstrøye og likhetsmani. ●

Pedofil sexforbryter fungerte som riksadvokat ...

Forts. fra side 1

Aulie har vært meddelt tjenestefrihet har O. H. som jurist fungert som riksadvokat og Norges høyeste anklager.»

Den første siktelsen mot landssvikaktor O. H. gikk ut på at han i tre tilfeller hadde oppsøkt mindreårige og gitt

dem ris. Senere ble siktelsen utvidet til andre grove forhold av lignende art. Bl.a. at han i stor utstrekning hadde sendt ut ufysiske sexbrev med tegninger av småjenter som får ris på den blottede underdel.

Allerede i 1930-årene, mens O. H. drev som sakfører

i Kristiansand var det en kjent sak at han holdt på med denne brevskrivningen, og at postsendinger gikk til hele landet, - ja, i flere tilfeller også til utlandet.

Dette var en av grunnene til at han hadde liten aktelse og tillit i Kristiansand.

Som vernepliktig offiser gjorde han svært lite av seg under 60 dagerskrigen mot Tyskland, men dukket hurtig frem etter okkupasjonen da det ble behov for «altslags» folk til å gjennomføre det politiske oppgjør.

Som så mange andre karret han seg hurtig og sikkert oppover, og ble som utenlands presse skrev: «En elegant og farlig motstander ikke minst av landssvikere i Norge».

Etter avsløringene av ham kom spørsmålene opp om ikke alt han hadde foretatt seg som fungerende riksadvokat nå måtte opp til ny behandling. En mann i en slik mental tilstand kunne umulig ha vært kompetent til å fatte beslutninger om andre folks skjebne. Svaret var nei. Hans avgjørelser skulle fortsatt stå ved makt.

Saken mot O. H. tok en brå slutt.

Under mystiske omstendigheter tok han sitt eget liv.

Dette etter at han kort tid tidligere hadde skaffet seg pass til utlandet. ●

Våre bønder sto sterkt ... Forts. fra side 8

klar over den overordentlig store oppgave den samlede bondestand nå går inn for - og har gått inn for i året som gikk.

Liksvå vel som vi nå utover landet er fullt klar over at det sitter mange i heimene rundt om i byene som har sine store vansker med mat og brensel - liksom vel skal byfolket lære virkelig å sette pris på bøndenes innsats.

Når vi gjerne vil finne fram til et samarbeid, må vi lære hverandres forhold å kjenne - og samarbeid kan bare etableres ved gjensidig respekt.

NS sier at bonden skal være fri. Det skal føres en bondepolitikk - en prispolitikk, slik at bondeyrket blir lønnsomt - så bonden kan bli en fri mann. Når bonden vet dette, at nå skal jordbruksprodukter og skogsproduk-

ter i framtiden sikres en pris som gjør disse yrker lønnsomme, så er det ingen grenser for den arbeids glede som bonden går opp i sitt arbeid med.

Og det er jo i grunnen naturlig at dette arbeid faller lett, når man har denne sikkerhet for lønnsomheten bak seg, ikke de store fortjenester - ikke de store forretningsprosenter - men en alminnelig bra betaling for arbeidet. - Vi forstår at nettopp dette arbeid må falle lett for bonden, fordi han har den fordel, at hans arbeid foregår ute i Guds frie natur, og han vet med seg selv at han har fått seg betrodde en del av mor Norges jord å stille med - og bonden er glad i gamle mor Norge - og sin mor vil man ikke dele med andre enn sine søsken. ●

NASJONAL SAMLINGS PROGRAM

På mange anmodninger gjengir vi her Nasjonal Samlings program, som sto uforandret fra 1934 til 1945.

Innledning

Norge er midt oppe i en skjebnesvanger brytnings-tid. Revet med i den almindelige verdenskrise, splittet og svekket i klassekamp og partistrid, med vekt og vinglet styre, står det norske folk nu ved en avgjørende skillevei.

Verdenskrisen og Norges krise skyldes ikke materiell fattigdom. Utad er det en organisasjonskrise, økonomisk og sosialt, pengeteknisk, politisk og i rettslivet. Men krisen er først og fremst det ytre synlige uttrykk for store åndelige omveltninger som følger et historisk tidehvert. Sitt krasseste uttrykk har denne åndelige krise fått i den fremherskende *egoistiske materialisme* som dreper idealitet, tro og offervilje, og skaper uro i samfundslivet og i menneskesinnene. Vår tid er preget av stigende opplysning, av spesialiseringen, maskinteknikken og stordriften, og viser en vel-dig økning i den gjensidige avhengighet mellom menneskene og i trangen til social rettferd og trygt samvirke. Men samtidig ser vi hvordan enkeltpersoner og partier, økonomiske og faglige sammenslutninger hensynsløst utnytter og tilsidesetter folket til selviske formål. Både i sin marxistiske og i sin liberal-kapitalistiske utforming er denne materialisme en fiende av det *rettferdige og solidariske samvirke* som tidens utvikling tvinger frem.

Den kapitalistiske liberalisme har hatt sin historiske misjon, men har nu utspilt sin rolle og er dømt til å vike for den nye tids krav. Marxistene på sin side utdyper og ytnytter vanskelighetene og søker ved et folkebedrag

å ta monopol på utviklingen for å bane vei for den internasjonale kommunistiske slavestat. Og de borgerlige partier går på akkord med dem og deres system uten evne og vilje til å sette noe nytt og sterkt inn.

Vårt land er hverken tjent med marxismens klassekamp og partityranni eller med de borgerlige partiets la-skure-politikk og deres innrømmelser til marxismen. De er to sider av samme materialistiske livssyn.

Ingen av dem kan møte folkets lengsel etter en ny og bedre tid. Begge øder de velstand og folkekraft og fører kultursamfundet mot undergang.

Frihet og selvbergingsvilje, den enkeltes tiltak og eiendomsrett er dypt rotfestet i det norske folk, og er grunnlaget for all fremdrift. Menneskene er ulike og skal verdsettes etter dugelighet, ydelse og ansvar, ikke etter penger, byrd eller stand, og heller ikke etter gruppetall eller ut fra overfladisk likhetsmakeri. De beste skal lede, med stor myndighet og sterkt ansvar. Men der skal være likhet for loven og like gode utgangsvilkår for alle.

Alle skal som frie mennesker ha sitt eget hverv og virke, men arbeide sammen til gjensidig nytte for seg selv og for det hele. Over den enkeltes interesser og krav må stå hensynet til hele folkets velferd. En nasjon er en *organisk enhet*, og et folkesamfund har leverett og mål langt utover de enkelte personer og grupper.

Tidens vanskeligheter kan bare overvinnes ved en *offervillig og handlekraftig nasjonal samling* som holder fast ved disse grunnsetninger, og som setter i høisetet hensynet til landets og folkets vel som overordnet den enkeltes interesser og alle partier og klasser. Lik alle andre folkesamfund som vil berge seg fra en alvorlig krise og gjenfodes,

må også det norske samfund hente *nytt liv fra det nasjonale grunnlag* som det er bygget på. *Solidaritetstanken*, tidens skapende tanke, må gis nye former og nytt innhold i pakt med vårt folks kulturbærende og etiske verdier. Bare en slik åndelig og nasjonal reisning som er gitt øket kraft ved det som er godt i de sociale ideer, vil ha styrke til å fri Norge fra marxister, partipolitikere, pengevelde og alle de andre krefter som holder på å bryte ned vårt retts- og kultur-samfund, og til å gjennomføre de store reformer som er nødvendige for nasjonens fremgang, og som svarer til den nye tid og dens krav. Denne bevegelse er den norske egenart av den nye livsanskuelse, en *norsk, ny og sann socialisme* som vil orden og rettferd, forener frihet og forskjellighet med fellesskap, bevare verdier og ikke former. Det er den store og sterke nasjonale politikk som bygger og bøter, og kan *reise landet*. Krisen rommer ikke bare farer, men lover *rik fremgang for det folk som evner en samlet innsats*.

Nasjonal Samlings mål er: *Nasjonal enhet uten klasse-motsetninger og partier; et solidarisk norsk folkesamfund bygget opp organisk på yrkeslivets grunn, med et sterkt og stødig styre: Et faglig folkestyre.*

Ut fra dette grunnsyn vil bevegelsen gjennomføre følgende:

PROGRAM

I. Staten og samfunnet.

1. En handlekraftig *nasjonal riksregjering* uavhengig av partipolitikk.
2. Nasjonens kultur- og næringsliv organiseres i *selvstyrende legaliserte yrkeslag (laug)* som danner bindeledd mellom den enkelte og staten, under statens kon-

troll.

Et *riksting* av yrkeslagene organiseres og gis innflytelse på rikets styre.

3. *Statsforvaltningen rasjonaliseres* med sterk økning av fagkyndiges innflytelse, av den enkelte embeds- og tjenestemanns personlige ansvar og myndighet, og med skarpt skille mellom den almindelige forvaltning og statens forretningsdrift.

4. *Det kommunale selvstyre omlægges* og kommunene undergis effektiv statskontroll. Fylkesmennenes stilling som organ for regjeringmakten styrkes. Grundig opprydding i de kommunale gjeldsforhold. Skarpt skille mellom staten og kommunenes oppgaver og ansvar.

5. *Lov og rett håndheves uavkortet.* Korrupsjon og uhederlighet bekjempes strengt. Det skapes vrudnad for domstolene. Legfolks deltagelse i rettsavgjørelser innskrenkes. Kriminalreform og mer nasjonal civilrett.

6. De offentlige finanser ordnes etter en flerårig *finansplan* med streng økonomi og minst mulig trykk på arbeidslivet. *Samskatt innføres*, og skattene bringes etter hvert ned på et rimelig nivå, ens for hele riket. Bundne utgifter løses.

7. Frivillig arbeidstjeneste innføres for all frisk ungdom for å styrke solidaritetsfølelsen og som et ledd i arbeidet for å bygge landet.

II. Arbeidslivet.

8. *Rett og plikt til arbeid for enhver.* Ethvert ærlig arbeid skal aktes, enten det er kroppsarbeid eller åndsarbeid.

9. Den enkeltes tiltak og eiendomsrett trygges in-

nen for rammen av en *planøkonomisk* ordning av produksjon og omsetning med full utnyttelse av landets muligheter. Stat og kommuner skal ikke drive næringsvirksomhet, hvor ikke sterke samfundsmessige hensyn krever det. Kooperasjonen skal være upolitisk.

10. *Tidsmessig utbygging* av samferdselsmidlene til lands, til sjøs og i luften, og av våre vannfall, under størst mulig bruk av private anbud.

11. Lockout og streik forbys. *En arbeidets lov* fastsetter arbeidsgivernes og lønnsmottagernes rettigheter og plikter, deres innbyrdes samarbeid og bestemmer hvorledes interessetvister i arbeidslivet skal avgjøres. For å verne bedriftene og deres funksjonærer og arbeidere mot misbruk, endres også børs- og aksjelovene, og ledelsens personlige ansvar skjerpes.

12. *Arbeidsløshet bringes til ophør* med alle gagnlige midler etter en landsomfattende arbeidsplan. Arbeidstiden og arbeidernes antall reguleres i samhøve med teknikkens utvikling så all ungdom kan komme i arbeid. Det tilgjengelige arbeid påsees fordelt rimelig og rettferdig; misbruk med dobbeltstillinger og med ansettelse ved bekjenskaper hindres. Forsorgsordningen legges om som et ledd i en samlet planmessig *socialreform*. Arbeidsføre skal ikke ha bidrag, men skaffes arbeid.

13. Et rasjonelt pengesystem med fast pengeverdi på et nivå som landets næringsliv er tjent med.

14. *Bankvesenet omordnes*

Forts. side 11 ➔

Nasjonal Samlings program ...

Forts. fra side 10

- og centraliseres. Kredittgivingen skal tilgodese næringslivet over det hele land og like meget de små næringsdrivende som de store. Kapitalen skal tjene arbeidslivet. Rentebyrden lettes. Skadelig spekulasjon og urimelig arbeidsfri inntekt hindres. Spareinnskudd og alders- og livstrygd sikres.
15. *En nasjonal bondepolitikk* som trygger en fri, selveiende bonde- og småbrukerstand, sikrer landets matforsyning og letter nydyrking og bureising. Gjeldsoppgjør og regulering av beskatning, tollavgifter, markeder og priser så landbruket blir lønnsomt.
16. *Skogsaken fremmes i stor målestokk.* Skogrekruttskoler. Skogens avkastning økes ved rasjonelle bruksmåter og ved kultur- og veiarbeider som samtidig gir jevnt arbeid året rundt for skogsarbeiderne. Disses kår skal bedres, deres adgang til å bli selveiere lettes.
17. *Fiskernes støttes* ved hjelp til organisert samdrift, ved arbeid for bedre fiskeprodukter, bedre organisert utførsel, øket innenlandsk omsetning, modernisering av oppbevaringsmåtene og transporten, samt gjeldsordninger og lettet overgang for fiskere til jordbruk. Vaktholdet mot fremmede trålere gjøres effektivt.
18. Energisk opphjelpe av *håndverk, hjemmeindustri og småbedrifter.*
- III. Individet, slekten og folkehelsen.**
19. *Den enkeltes ansvar* for å berge seg selv skjerpes. Enhver søkes stilt på den plass hvor han best kan nytte sine evner og krefter til det heles vel.
20. *Familien og hjemmet vernes.* Vyrnaden for kvinnens virke i hjemmet og for morskallet høines. Politisk, rettslig og yrkesmessig *likestilling mellom mann og kvinne.* Barnetrygd gjennomføres og folketrygd for gamle og uføre.
21. *Folkehelsen styrkes* ved bedre hygiene og bedre boligforhold, ved å motarbeide alkoholmisbruk og opphjelpe sund folkehelse. *Vern om folkehelsen;* vaneforbrytere, sinnssyke og arvelig belastede personer, som etter sakkyndiges mening ikke kan få sunde barn, berøves forplantningsevnen. Strengere kontroll med utledningsopp- holdstillatelse og innvandring.
- IV. Skole og åndsliv.**
22. *Kristendommens grunnverdier vernes.*
23. *Bedre skoleutdannelse* på kortere tid med større vekt på karakterdannelse, samfunnsånd, kroppsvikling og det praktiske livet. *En samlet skoleplan* med spesialisering etter den enkelte elevs anlegg og fremtidsplaner, og etter samfundets behov. Ved stipendier bekoster staten den høyere utdanning av særlig begavet ungdom. *Forskningsinstitutter og fagskoler* utbygges.
24. *Fritt åndsliv* med organisert selvstyre under statens tilsyn og kontinuerlig økonomisk støtte.
25. Presse, teater, kringkasting, film og andre kulturformidlere skal *fremme nasjonens interesser.* Samfunnsfiendtlig propaganda og utbredelse av klassehat forbyes.
26. Den naturlige sammen- smelting av de to målfører til *ett norsk skrift- sprog* fremmes, men uten tvang.
- V. Forsvaret og utenriks- politikken.**
27. *Forsvaret styrkes,* særlig sjø- og luftforsvaret. Hær, flåte og luftvern organiseres til sterkt samarbeid.
28. Utenriksstjenesten gjøres praktisk og effektiv. Det stokes opp klare linjer for en *målbevisst nasjonal handels- og utenriks- politik.*
29. *Handelspolitikken* skal især arbeide for å skaffe folkehusholdet fast grunn og for å holde oppe utførsel og skibsfart. Varer som kan frembringes forsvarlig og tilstrekkelig innenlands, skal ikke hentes utenfra. Utenom denne selvberging arbeides for øket varebytte med andre land, om nødvendig på grunnlag av gjensidighet. Norske tiltak i fremmede land skal ha aktiv og målbevisst politisk støtte. Norges interesser i polarstrøkene hevdes våkent og sterkt.
30. *Utenrikspolitikken* skal søke tilknytning til rase-, kultur- og interessebe- slektede folk verden over for særlig på denne fellesgrunn å gjøre vår innsats i folkenes verdensfellesskap.

Overalt må gjelde at hensynet til hele landet går foran enkeltpersoners, partiers og landsdelers særinteresser. Egennytte gjennom folkenyt- te.

**Vi er et rike.
Vi skal bli et folk.**

Dette Nasjonal Samlings program er fremlagt på NS' Landsting og godtatt av rådet 28.-29. januar 1934, samt stadfestet av undertegnede fører 15. februar 1934, etter at hensyn er tatt til fremkomne bemerkninger.

Vidkun Quisling

Bli med oss på Vennskaps- og opplevelsereise til Bergen og de vakreste naturområder på Vestlandet

Start: Mandag den 14. juni.

4 dager - 3 netter med ferjer, fjordturer, et omfattende omvisningsprogram, 1/2 pensjon, overnattinger alt inkludert i prisen - kr. 3.300,-.

Skriv/ring etter detaljert program
tlf. 61 33 20 87 - Vidar/Kjell Blich Schreiner
2750 Gran

Merk: Siste frist for påmelding: 20. mai.

BOKTJENESTEN

POSTBOKS 3239 ELISENBERG, 0208 OSLO

- ..... eks. Inger Cecilie Stridsklev: «*M/S Theklas himmelferd*» ..... kr. 100,-
- ..... eks. Vidkun Quisling: **Russland og Vi** (Innbundet) . kr. 200,-
- ..... eks. Vidkun Quisling: **Russland og Vi** (Heftet) ..... kr. 100,-
- ..... eks. Odd Melsom: **På nasjonal uriaspost** ..... kr. 50,-
- ..... eks. Knut Steenstrup: **Dilemma** ..... kr. 50,-
- ..... eks. Sundra Sand: **Hva er Kristen Samling?** ..... kr. 5,-
- ..... eks. Sundra Sand: **Noen enrindringer fra tiden omkring Vidkun Quislings siste dager** ..... kr. 5,-
- ..... eks. Anna Kientopf: **Det fredsfjendtlige trauma** .... kr. 50,-
- ..... eks. Hans Gervik: **Refleksjoner etter 50 år** ..... kr. 50,-
- ..... eks. Ståle Fagerland: **Et navn til låns** ..... kr. 100,-
- ..... eks. Johs Myhren: **Skyldig - uskyldig?** ..... kr. 50,-
- ..... eks. John Sand: **Elverumsfullmakten** ..... kr. 50,-

Legg til kr. 20,- for forsendelser ved forskuddsbetaling til:

Postgiro 0807-5.15.02.89. Bankgiro 6063.05.00926 eller ved **sjekk i kontanter** eller **frimerker**. (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. .... som betales slik:

Navn: .....

Adresse: .....

Postnr.: ..... Sted: .....

Siste tur til St. Pettersburg og Moskva (i dette årtusen)

8 dagers tur med avgang 4. juni fra Gardermoen.

For opplysninger - Ring: 63 83 07 62 eller skriv til INO:
Boks 3239 Elisenberg, 0208 Oslo

Merk konvolutten: «St. Petersburg»

Årsmøte i INO

Det er oppløftende å kunne konstatere at antallet deltakere til årsmøtene i INO ikke minker.

Også i år var stolradene godt besatt da formannen åpnet møtet, hvorunder Einar, et av instituttets blankeste skjold, ble minnet etter at han for få måneder siden gikk bort.

Nestformann Helge Sæther overtok deretter ordet og redegjorde for dagsorden som startet opp med valg av møteleder.

Her ble Hakon Warendorph enstemmig valgt, og dermed var gjennomføringen av møtet i de beste hender og kunne gjennomføres prikkfritt.

Årsberetningen meddelte at det i løpet av 1998 var

holdt 7 styremøter, at «Folk og Land» var kommet med 9 utgaver i året som gikk, men at antall sider var økt til 12, slik at abonnentene hadde fått mer for pengene enn ved 10 nummer à 8 sider.

Foruten betalende abonnenter sendes bladet fortsatt til aviser, institusjoner og viktige personer utenom INO.

A/S Historisk Forlag er nå overtatt av Stiftelsen Norsk Okkupasjonshistorie. Selskapet utga i 1998 «Elverumsfullmakten - Hva var nå det?» av John Sand. Salget av boken har gått bra, - og det samme gjelder Johs. Myhrens bok «Skyldig? - Uskyldig?»

Temamøtene har fortsatt for fulle hus og årets siste

kåsør var Baard Borge. Han talte om de mange myter som omspant krigen 39-45 og oppgjøret etterpå.

Julemøtet ble også vellykket i 1998 og det var hyggelige innslag fra flere av de fremmøtte.

INO har stadige forespørsler om bistand, faglig sett, fra historisk interesserte personer, og disse blir alltid omhyggelig besvart.

På møtet kom frem de vansker styret har med å holde virksomheten i gang. Grunnen er åpenbare: Sykdom og svekkelse ved fremskreden alder og problemer med å erstatte nøkkelpersoner som har nyttet hele sin fritid til arbeidet for instituttet.

Utgivelsen av «Folk og Land» vil bli prioritert fremover - og avisen vil utkomme så lenge som overhodet mulig.

Et forslag om forhøyelse av bladpengene ble forøvrig nedstemt, dette utfra de mange minstepensjonister og skoleelever blandt abonnentene.

INO's regnskap ble vedtatt - og mannen bak dette rost for sitt arbeide og sin innsats. Hva han gjennom alle år har betydd for INO lar seg vanskelig vurdere høyt nok.

Selvfølgelig ble det sittende styre gjenvalgt, bortsett fra en varamann som ønsket å fratre på grunn av sin arbeidssituasjon.

Etter møtet var det som vanlig samling rundt småbordene hvor fortid, nåtid og fremtid ble drøftet, - og hvor deltakerne atter en gang lovet hverandre videre fremstøt for den felles sak: SANNHET OG RETT.

K.B.Sch.

DET SKAL IKKE GLEMMES

De som fulgte Nasjonal Samlings livssyn og retningslinjer i partiets uforandrede form siden 1934 var ikke nazister. De var positivt nasjonale og innsatsberedte for en sterkere sosial utbygning av samfunnet.

De var forbitret over evneløsheten og selvoppgivelsen i årene mellom de to verdenskriger og de tok kompromissløst opp kampen mot marxismen og kommunismen i alle deres avskygninger.

Hadde ikke krig og okkupasjon kommet ville denne kamp ha ført til avklaring og fornyelse, en fornyelse som også ble innvarslet i Fellesprogrammet av 1945, det som likevel tvert om ble en klamp om foten på dem som ville ta det alvorlig.

Altså - nazister var vi ikke og ble vi heller ikke. Og når vi gjennom alle år etter «oppgjøret» har kjempet for de historiske sannheter, for rettferd og redelighet er det ikke av selvmedlidenhet, men i bittert alvor.

Vi og våre - hinsides fornuft og sannhet - er stemlet som svikere, det kan ikke og skal ikke glemmes.

Det følger oss alle som en skygge - også dem som gjerne glemmer seg og ikke vil vedkjenne seg sin fortid.

For oss er kampen bittert alvor, og den vil fortsette inntil brennmerket er fjernet. Vi vil at våre barn og barnebarn - hele slekten - skal kunne bevare minnet om oss som kvinner og menn som helhjertet gikk inn for landets fremtid og frihet da verst det knep.

Ingen skal ta fra oss forvissningen om at vi handlet rett og ofret alt ut fra de ærligste motiver.

De aller fleste av oss er blitt gamle, - og mange har ikke lenger krefter til det arbeide fortsatt kamp krever. Derfor må vi som ennå mestrer slikt arbeid, være beredt til også å ta det tak andre nødtvunget må slippe. Det gjelder arbeidet i INO, i Stiftelsen vår, arbeidet for et skikkelig vedlikehold av våre mange minnesteiner over falne kamerater, - og det gjelder utgivelsen av bladet vårt - Folk og Land.

Men la oss ikke også slite med mangel på midler. Selv det minste økonomiske bidrag vil hjelpe, - og her kan alle, absolutt alle, gjøre en innsats.

Om historis ærlighet

Av Kjell Blich Schreiner

Vi var tilstede på et åpent skolemøte forleden hvor en lærer foreslo nedsettelse av en komite for å granske historiebøkene i de nordiske land.

Her kom han med uttalelser om at «det i bøkene ikke bør forekomme ting som kan vekke anstøt eller misforståelser i såvel eget land, - som i naboland.

Da heiste vi faresignalet.

Norges historie er fortellingen om det nordiske folks liv ned gjennom tidene. Det er fortellingen om kampen for eksistensen, arbeidet med jorden, farer på havet, vikingferd til andre land, kriger innad som utad, seierrike kamper eller kamper hvor overmakten var for

stor. Det er bilder på lykke og velstand, men der er også episoder av armod og misnøt med indre stridigheter.

Meget har vi å være stolte av i vår historie, svært meget kunne vi ønske annerledes, men ikke noe må trekkes fra, ikke noe skal legges til. Historien er ikke bare skrevet, den er levet. Den er bindeleddet mellom det som er og det som engang var. Meget er gjort som nu ikke nettopp leses med glede.

Men hvorom allting er. Ingen kan ta fra et folk retten til den uavkortede og fulle sannhet om tidligere generasjoners liv og virke. Historiens tale skal være sann, om enn den kan være vanskelig å «svelge» for mange.

- Husk bladpengene!

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Adresse: POSTBOKS 3239 ELISENBERG, 0208 OSLO